

REGÉLŐ.

Pesten vasárnap május 29^{kén} 1836.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p.p.

E L B E S Z É L É S.

E g y n a p é l e t e m b ő l.

Motto: „Semper hilaris.“

Legforróbb kívánságom betelt. Kenyeret kaptam, az az egy olly tisztességes hivatalkát, mellyből élélheték, 's így elégült is lehettem volna. De „az ember-szív — mond Young — mindig éhes, 's faldokolva szünetlen kiáltja: többet! többet!“ — Igaz. Az öröm első mámora uj állapotom felől alig gőzölge-ki, legott kiáltá ember-szivem — nem ugyan hogy „több kenyeret“, hanem — Sziklaváry Linát — kivel azt megosztani vágytam.

Lina ingerlő szép vala, én pedig — — egy időtől fogva barátságából zongora-mestere. A' hurokból gyöngéd ujjai által kicsalt hangoknak báj-zenéje már régóta csudáson hata belsőmre, és seraph-zengzete a' szerelem szikráját szívemben egészen fölélésté; de bátorlanság, kosár-félsz mindeddig kötve tarták nyelvemet. Csak a' sűrű láng-sohajok, mellyek keblemből gyakran kitörtek, lehettek árulóji a' rejtett tüznek. Azonban, valljon Lina sejté-e, nem tudom; mert ő olly titkos 's magába zárkozott vala, mint a' virág-bimbó.

Imádottamnak tizenhatszadik születés-ünnepe vala. Nap fölkelte előtt egy órával az álom istene 's tarka kísérete elhagyanak. Fölkelék 's egy üdvözleten törtem fejemet. A' kelet bibor-lángban égett; a' tetők arany szint játszanak, 's rózsza színű arczczal, mint ifjú hölgy Hymen templomából, lépett-föl a' nappal királynéja, a' kék boltozatra.

A' dicső látvány lelkesített. „Lina! szívem Linája!“ — kiálték 's kezeimet dobogó mellemre nyomám — te vagy az én Aurorám 's én a' te Tythonod! Ó szerencse! gyönyör! boldogság!“ 'S magamat fölhevült phantasiám legédesb rajongásainak bocsátottam. A' házias élet boldogságának 's házi örömöknek legingeresb képei lebegtek körül lelkemet. Képzetem előmbe teremté Hymen édenét, 's ezen éden boldog lakosait — magamat és Linát.

Kiáradott képző-erőm ezen képeit létesíthetni; — ohajtásom tetőpontra emelkedett, 's meghatározám keblem érzeteit Lina előtt föl-

fedezni. — „Igen! — szóllék, 's elhatározásom örömét tapssal nyilvánítám — igen! titkom fátyolát még ma lerántom! De miként fogom előtte fölfedezni, mit belsőm legmélyében érzek? Szíven érzéseinek villama lesujt, és szavaim egy néma sohajtásban szétenyésznek. Ő megfogja nyitni gyöngy-koszorúta bibor-ajkait, gyönyörű hangja megcsendül, 's én — én elnémulok! Nem, nem; szóval fogom kijelenteni: érzéseimet papirosra lehelem! De prosában-e? ó — hideg, lassú prosában nem; a' költészet szent tűzében kell lelkennek kiörvényezni. Lyrám andalgó hangjai hizelegve ragadják-meg szívét; annak mélyébe hatnak, 's az „édes igen!“ önkényesen csalják-ki.“

Az angyali gondolatot legott tett követé. Szegény idvezült anyám emlék-könyvéből egy tiszta lapot kivágék, asztalhoz ültem, megdörögölém néhányszor homlokomat, tollat ragadék, és irtam. Irtam mind addig, mig rim-forrásom utósó cseppjét is kimeritém. Ekkor a' veritéket homlokomról letörültem, 's ablakhoz lépék, hol a' legkellemesb reggeli Zefírek csókdosák arczomat. Pillantásim mintegy mágnes-erőtől illetve, Lina háló szobájának ablakára süllyedének. A' zöld függönyök megmozdultak. Egészen szem lettem. Lassanként tűnt elő a' köntös — egy rózsaujj, most még egy, és még egy — most egy vakító fehér kar. A' függöny eltűnt, 's a' fekete fürtös angyal-fő a' kék égreföltekinte. Mellem dagadott a' dicsőnek látásán, és susogtam Kosegartennal: „Weisst du auch Gebietherin, wie ich ganz dein Eigen bin?“ — 'S ezen buzgó kérdésnél oly igen kezdtem hajlongani, hogy háló-sipkám, melly költői paroxismusom alatt elől egy nagyon bátortalan álláspontra jutott vala, leröpült fejemről. Ezen háló-sipka — biztos fülek közt legyen mondva — ajándék volt a' hasonlíthatlantól, midőn egy falusi kirándulásra határozott órát elalvám. A' röpülő emlék voná legelőbb Lina figyelmét magára, 's aztán villantak-föl rám szemei, a' ki lángba borulva egyik magam hajtását a' másik után tevém. Lina nevetve meghajtá fejét, 's ellebent. Még darabig az elhagyott helyet nézém, 's ekkor, mivel nyolcz óra közelgett, hümnusomat még egyszer átolvasni siettem. Nem sokára a' közel templom tornya lekongá a' nyolczat. Sziklavárynénál e' volt a' reggelizés ideje, mellyre még tegnap meghivattam. Költeményemet csinosan egybefogtam, körül keritém egy zöld selyemzsinórral, 's dobogó szívvél és rövid lélekzet-vétellel átmenék. Sziklaváryné házához beléptemmel egy leányka átnyujtá háló-sipkámát. A' megtalálónak egy forintot nyujték, 's a' viszont föltalálttat zsebembe nyomtam szerelemi nyilatkozványom mellé.

Mint mindig, ugy most is, barátságosan fogadának mama 's leánya. Mindkettőnek kezet csókolék, 's a' tizenyolcz évűnek — ki ma nekem tizenyolczszor szebbnek tetszett, mint eddig — üdvez-

letet kezdék rebegni. De ő gyöngye mutató ujjával lezárá ajkomat, 's a' mellék-szobába vitt, bámultatni azon rózsza-tőket, mellyekkel egyik barátnéja korán reggel lépé-meg.

Lina elragadtatással szóllott kedves virágairól; én hasonlólag, nemes vonzalmának hizelgve; 's mig orrom egy centifoliának buja keblén dült, és szám annak szagát 's szépségét magasztalá, igyekeztem titkon szeretett műzsám productumát Linának kötő-kosarába, melly az ablak-párkányon volt, elrejtteni. Szorongás 's reszketés között meg is esett. Mázsányi teher hullott-le szivemről, midőn a' kötés fedé sohajaimat. Vidámon tértünk Linával mamához, ki legott a' gőzölgő kávé-asztalhoz ült. Csuda-kedves izű volt nekem e' reggeli a' legédesb tréfáktól körüllebegve; 's midőn bucsúzám, a' takaros ebédre is meghivattam.

Ki volt boldogabb nálamnál? — Kisettem a' szabadra; mert a' város igen szorosnak tetszék. Ah, ott kün minden milly barátságosan mosolyga felém! — „In des Verliebten Augen liebet Luft, Wasser, Baum und Kraut“ — éneklí Wieland; 's Apollóra! Wielandnak igaza van. Nekem is úgy tetszett. A' májusi szellő, melly hizelgve csapongott a' virágok 's levelkék körül; a' habok, mellyek enyelgve ömlengtek a' fák gyökerei között; a' lomb, melly a' levegő ambróziás fuvalmától szeliden ingatva, levelkéit levelkéihez lengeté: minden, minden úgy tetszett nekem, mintha lehelne, zugna, és susogná: „én szeretek!“ — Ó mi boldog voltam én! Szerettem volna az egész természetet öröm-telt szivemhez szorítani. Hiszen én már remélheték! — „Az éldelet reménye pedig — mond Shakespeare — szinte ad annyi gyönyört, mint maga az éldelet.“ — Neked is igazad van — te menyei Brittus!

Ki magát állapotomba egészen bele tudja képzelni, fog csudálkozni, ha mondom, hogy, én ki eddig a' legpontosabb valék, most egyszer nem voltam az. A' delet nem győztem várni, 's 30 perczcel előbb már Lina előtt állék. Tekintetem granát-szemeibe, éppen olyan volt, mint az Astrologé a' kék boltozatra. Onnan akartam soromat kiolvasni. De granát-szemei fénylő csillagokként most is úgy villogtak, mint különben, csakhogy kevéssé vidámabban tetszetek fényleni; mit én szerencsés előjelnek tarték; de — Aphrodite fíjára! azt hiszem, nem kevésb szerencsét ígérék magamnak, ha azok komorak lettek volna is.

A' 30 percz egy 's mással eltelék; még is egy szó, egy arcz-vonás, egy eláruló pillanat sem ada bizonytságot a' remény fíjának; csakhogy ma derültebbnek tetszett, mint különben. A' leves fölhozatott. Magam valék csak vendég, 's helyet foglalék Linával átellenben. Valahányszor rá tekinték, úgy tetszett, mintha arczaimat láng

boritná. Mama ma rendkívül beszédes volt, Lina legjobb szeszélyében. Csak én voltam egyedül, ki kapkodtam a' szók után, mint Tantalus az érett gyümölcsökhöz. Ettem szomj- és ét-vágy nélkül; kaczagtam, ha kaczagtak, 's mint a' napraforgó, fejem szüntelen napom fölé fordítám.

„Hisz-e ön, édes Gyula, mai világban történt csudákat?“ — kérde Lina, midőn éppen valamely torta hozatott-fel. Én nemmel feleltem a' kérdésre. Lina mondá, hogy egy különös eset őt szinte oda hozta, mi szerint varázslat- 's csuda-hívő legyen.

Most szakadoztak egybe nyelvem láthatlan lánczai. Heves csatára szálltam, 's beszédem látvája kedvezés nélkül áradott-ki jövőmondók, bővölők, varázslók 's charlatánok ellen, és ezen Philippica alatt változatlanul szembe néztem a' szende kedvest. Ő figyelmesen látszott kísérni szavaim örvényét, és szemeiben úgy képzeltem magamat, mint egy második Merkurt az arany száj-lánczczal, bárha rózsza-ajkainak öszveszorítása valamely elfojtott nevetés árulójának látszhaték is.

„Vannak csudák!“ — mondá Lina, midőn éppen a' dixire valék jutandó; ezzel fölugrott, a' rózsás szobába lebbent, 's legott kün termett viszont, előlbe hozva az átkozott kötőkosarat. Gondolám, hogy a' Hekla torkába süllyedtem, oly hevület fogott-el, midőn titkom tartóját megpillantám. Lina nevetve belenyult, 's én úgy rebegtem, mintha a' sors urnájába nyult volna. — „Vannak csudák!“ — monda még egyszer, 's győzelmi pompával huzá elő — — h á l ó - s i p k á m a t !

Ó Olümpos istenei! Az első villám nem rémité-meg annyira az első halandót, mint engem e' háló-sipka. Hirtelen vizsgáлом zsebeimet, 's ó én boldogtalan! a' selyem-zsinóros hümnus ujjaim között ropog!

„Természetes dolog-e ez?“ — kérde Lina egész lelkéből kacagva. Szerettem volna a' föld kellő közepébe rejtezni. — „Nem! egészen természet feletti!“ — akadozám, 's megtömém pofámat — csak hogy ne szóllhassak — tortával annyira, hogy ollyforma lehettem, mint Boreas a' decemberi viharban.

Azonban a' torta, vagy is inkább Lina tekintete, ugyan jól fogott. Ugyan is ezt a' mama-természet olly élességgel áldá-meg, hogy mindjárt észre-vette, mi szerint a' dolog alatt több fekszik, mint csupa tréfa, 's ezt zavarodott állapotomból is vehette észre, látva, hogy kedvélyem mennyire nem a' szokott. Elég hozzá, Lina hirtelen átszökött — 's ó mint köszöntem ezt neki! — más tárgyra.

Ezen tárgy, melyre Lina nyelve szökött, volt Amor, de nem az istenek és emberek hatalmas ura, hanem — Amor, a' mopsz, melly lábainnál ingerkedett.

Alig csendült-meg Lina ezüst szava, az engedékeny Amor legott Vénus keblén volt, és szívéhez tevé-le hódolásmat. Midőn én az előbb említett vizsgálatkor zsebemből kihuzám kezemet, a' zöld zsinór, melylyel múzsám gyermeke derékon volt kötve, bizonyosan kihuzódott, 's a' minden mopsz közt legszemtelenebb azt játék-eszköznek véle.

„Édes inaim! tartsatok-meg!“ — kiálték magamban a' levelke megpillantásakor, 's ohajtám, hogy szerelmem kéretlen postája bár a' cerberus körmei közé jusson. — De Amor gond nélkül csóválta farkát, 's esőkösá Lina kezeit, mellyek egész szorgalommal igyekeztek selyem-lánczaitól megmenteni eroticámot. Mig Lina olvasá, lehetetlen vala reá nézmem; mamához fordulék, ki három üvegnek megtöltésével foglalkozék, 's úgy látszott, a' törtétekből semmit észre nem vett. A' jó asszony dicsérte a' dicső tokait, mellyet Lina egészségéért valánk üritendők, 's én éppen azon gondolkozá, mikép az utósónak hatalmában állna ezen magyar nektart olümpusivá változtatni, midőn Sziklaváryné kiszóllittatott.

Ő kifordula, 's mi csak magunk maradtunk. Nem emlékezem, hogy valami életemben lett volna rám nézve terhesebb, mint elfordított arczomat egyenes állásba hozni. Csak ugyan, megtörtént, 's láttam, midőn Lina elpirulva a' levelkét egybehajtá, 's keblébe rejtette.

Nem merészlék szólalni, 's Lina hallgatott; csak Amor szökdécselése volt hallható.

Lina néhány percz mulva félbeszakasztá a' csendet. — „Kedves Gyula! — szólla lassú hangan, junói homlokán komolyság vonulván-el, mig ajkaira — nem tudom, nem csaltak-e szemeim — alattomos mosolygás lopódzék — hát nem tudja, hogy Patakyval, az erdészszel, még ma jegyet váltok?“

Üt-erem megmeredt, 's a' Sziklavárynéval éppen ezen pillanatban belépő erdész sem hozhata mozgásba; úgy ültem ott, mint Prometheusnak még lelketlen képe. Pataky rövid üdvözet után helyet foglalt Lina oldalánál, ki előbb szemérmesen elpirult; de legott amannak tréfájit 's elménczkedéseit barátságosan fogadva, szeszélylyel viszonzá. Most egy pillanatával ajándékoza-meg Lina, mellynek értelmét kény szerint lehete magyarázni. Sziklaváryné e' közben a' három üveghez egy negyediket is foglalva, előnkbe kiraká. Ezek Lina egészségére üritettek; de nálam az üdv-szók elakadtak, fele a' nemes gerezdvérnek asztalra omlott, 's a' maradék úgy izlett, mintha üromessentia lett volna.

Itt létem elviselhetlen lett, és sürgetős foglalatosság ürügye alatt távozám. — „Csak meg ne felejtkezzenek a' Polonaiseről, melyet tegnap ígért!” — kiálta utánam Lina. Mormogtam rá valamit; de mit? magam sem értettem, 's kevés percz után magamat búmmal együtt magánosan lelétem szobámban. *(Folytatás következik.)*

P E S T I V I Z S G Á L Ó.

A' pünköszt-hétfői népmulatság a' ligetszugban (Auwinkel) Budán, hol e' napon bucsú szokott tartatni, az idén (maj. 23-kán), szeles ugyan de meleg tiszta idő kedvezvén neki, számtalan néptömeget részesítette a' szép természet kellemes gyönyöreiben. A' ligetszug vendéglő házai, a' svábhegy ormái, 's a' bájós Leopold-mező zsbongó tarkasággal valának ellepve, 's estve felé a' budapesti hídfőknél állóknak mulattató látványul szolgált a' számos vízszatérőknek tódulása.

Gyászhir. Pesten majus 23-kán temettetett-el T a u b e r Imre, a' nemzeti iskoláknak szépírást-anitója, kinek 30 esztendőre telt életét kínos gyomorgörcs végzé. Felőle e' lapok gyakor emlitést tettek, jelesen pedig szépírási ritka tehetségeiről, 's ezen nemben kiadott szépműveiről. Ő vala első, ki a' pesti boltok fölé a' legcsinosabb új izlés szerinti felírásokat készíté.

TERMÉSZETI TÖRTÉNET 'S TUDOMÁNY.

Szeszes italok égő ereje. Egyik amerikai hirlap a' következő, 's ha igaz, valóban nevezetes történetet beszél. — Kétségen kívül látszik lenni, hogy a' részeges ember minden pillanatban elvesztheti életét meggyulás által. Hanson ur, egy newyorki tanuló orvos minap igen nevezetes próbát tön. Egy ittas, ki az előtti öt nap alatt két gallone rhumot ivott-meg, tántorgva jött valamely szobába, hol Hanson ur éppen jelen volt. Ez látván az ittast, tudtára adá, hogy teste gyuladási veszedelemben van, ha legott magán eret nem vágat. Az érvágás megtörtént, 's a' kiszökő vér közelebe gyertya tartatott, mely nem csak lángot fogott, hanem halvány-kékes lánggal 30 másodperczig égett.

A' magát csonkító méh. — Records of general science című angol folyóiratba a' minap következő levelet küldött Tomlinson ur Salisburyból. — „Én nagy méhkedvelő vagyok, 's magam is tartok néhány kast, melyek alkalmat nyújtanak nekem ezen állatok sok nevezetességeinek megfigyelésére. Egyet közlök itt, mert tudtomra illy esett még nem közöltetett. A' m. eszt. majusa 13-kán méheimet nézegetvén láttam, mint tért egyike virággal meg-rakva kasába. Mintegy lányi távulságra a' lyuk előtt leült a' deszkára; de midőn ismét fel akart szállni, hirtelenkedésében egyik lába megakadt a' deszka hasadékában. A' szegény méh igen meg volt szorulva, 's miután egy pár perczig hasztalan törekedett volna magát megszabadítani, végre türelmetlen lön, leginkább midőn látá, hogy társai munkájokról egymás után megtérnek. Most óvatosan háromszor négyszer körül forga, mi közben lábát a' harmadik iznél a' szó legsajátabb értelmében letörte, 's azt a' hasadékban hagyá. Ekkor a' kasba repült, mintha semmi sem történt volna. Ez, tudtomra, az első példa arra, hogy egy bogár önkénytel csonkítá-el valamelyik tagját; de minthogy én természet-vizsgáló nem vagyok, meg lehet, hogy mások illy eseteket már tapasztaltak. —

Reccoaro melletti gyógyviz. Azon fontos tapasztalás tétetett ezen víz körül, hogy az, hosszabb használás után a' hólyagkővet egészen elsurolja a' nélkül, hogy erőszakos eszközökhöz kelljen nyulni. Valamelly tyrolai közel 70 éves ember, csak a' mult évben szabadult-meg a' hólyag-kőtől ezen vizivása által, az említett kő darabonként menvén- el tőle. Brera dr. ezen tapasztalást egy emlékiratban tette közhírré, mi a' történet valóságáról elég bizonyoságnak látszik lenni. Milly jótétemény volna a' szenvedő emberiségre nézve, ha illy egyes tapasztalás többeken is bebizonyodnék!

Ritka bogarak. A' londoni entomologi társaság egyik legközelebbi ülésében több ritka bogárfajok mutattak elő különböző tagok által, mellyek közt a' felette ritka 's eddigelé egyetlenegy Kängurubogár Mexikóból, 's több lepidoptera bábjai, mellyeknek torkából egy hosszú, ágnumú, növénytermészetű kinövést láttatik.

K Ü L Ö N F É L E.

Zavala és gyermekei. Az ismeretes angol tábornagnak Zavalának két leánya a' Christinosok kezeibe jutott, kik akkor Bilbaót ostromlották. A' katonaság mindenkor czimerül hajtá maga előtt a' leányokat, 's az apa soha sem mert közökbe lövöldöztetni. Könnyen elgondolhatni, milly kínos állapotban lehetett. Hosszas, rettenetes küszködés után azonban elhatározá magát, 's katonáit a' felőrült egy bokros megé rejté-el Guernica falu és a' tenger között. A' Christinosok újra megjelentek a' két leányt maguk előtt hajtván. Zavala keményen eltökélve kínos helyzetének egyszer már véget vetni, megparancsolá katonájának, hogy löjjenek. Szava szigorú maradt, de szemeiből könnyek gördültek. A' váratlan 's nem is remélt megtámadás zavarba hozá az ellenfélt; mind a' két Christinos, ki a' leányokat vezeté, elesett, de a' leányok sértetlenek maradtak, 's a' szerencsés apa leányait nem sokára karjai közé szoríthatta.

Kisértet. A' bécsi játékszini, hirlap idei 64. számában! ez áll. — „Bern kerület egyik katolikus községének harangozója nem régiben meghalt. Nehány nappal ezen eset után egykor éjjel a' harangok valamely különös eddig még nem hallott hangot adának. A' község emberei felébrednek 's összegyűlkeznek a' templom elébe, mellynek tornyából nemcsak a' különös kisértetes hang, hanem valamely különös lobogású fény is terjede szét. A' lakosok a' megholt harangozó lelkét (mert senki sem gondolható, hogy ott más harangoznék, mint a' boldogultnak lelke) idézik és kéri, hogy hagyná félbe a' harangozást; de mind hiába! végre felmennek a' toronyba, 's ott — az új harangozót találják, ki a' harangot és annak szívét ruhába begöngyölgeté, nehogy erős hangot adnának, így előre tanulgatván egy lámpa világánál a' harangozási mesterséget.

Húsfogyasztás Parisban. A' parisi mészárosok 1835-ben csaknem 85 millio font ökor, tehén, borjú és birkahúst mértek-ki. Ha még ide számláljuk, mit a' napszámosok néposztálya vasárnap és hétfőn a' sarampók korcsmaiban eszik, kik a' vidékről látják-el magukat hússal: akkor bizvást fel lehet venni, hogy Parisban évenként 100 millio font hús emésztetik-meg, ide nem számítván a' madár- és baromfi-húst.

Mulattatók. — 1) „Hogy van az Miska barátom! hogy Lajos, ki tegnap velem a' Hótelban a' barátság poharát ürité, ma ismét haragszik?“ — „„Jaj barátom! a' bor- szülte barátságnak ereje olyan, mint a' boré; csak egy éjjel tart!““

2) Egy Almanach-kiadónak bizonyos buzgó Almanach-vásárló ezt mondá : „hogyan van az, hogy az Almanachokban rendszeren hol esőt, hol szelet, hol napfényt jövendölgetnek, uraságod pedig ezekről Almanachjában mit sem érint?” — „Jaj barátom — felelé ez — az enyimben majd a' Recensens csinálhatja a' zivatart.”

3) Klári, egykoron híres szépségű kisasszony, sirva panaszolkodék barátjának, hogy már ő senkinek sem tetszik többé. — „Igen bizony — felelé ez — mivel már igen soknak tetszettél.”

SZICHER.

EMLÉKMONDÁS.

Korunk.

Íme özönnel

Ránk nőtt a' szükség : kívánság láncz-sora fűzi
 Eltűnknek fonalát ; minden percz egy született vágy.
 Hajdan erény tett csak nagyot : immár fellegi kastél
 'S köntös ad érdemet ; a' kincs, mellyért ernyed-el eltűnk ,
 Lenge hir, egy kis név ; divat és fész minden erényünk.

BANKSAY.

Tiszta érzés. A' megérett kortól jön a' tiszta érzés ; a' fiatalnál csak bujdosó csillag, melly az állhatlanságban állandó.

KISFALUDY KÁROLY.

Maximák. A' tisztos öltözet választását lehet kívánni, mert az ember természete szerint szép és tiszta állat.

A' gonosz társ, bár milly tiszták és ártatlanok legyünk, reánk mázolja mocskát.

A' bölcs soha maga ellen nem gerjeszti a' hatalmasak haragját ; sőt, mint révész, kerülí a' fergeteget.

SENECA után B. F.

Hasonszórejtvény.

Illyen a' pórnak lábfeje, hogy ha
 Messze vidéki utjairól
 Tér haza ; illyen köntöse, barma,
 És zivatart-vert társzekere.
 Sőt a' miveltebb ember is illyen
 Kelleme-vesztett évnepokon,
 Ronda utakról, hosszas időig
 Járvá 's forogva, vissza ha jó.
 Így nevezünk még drága honunkban
 Északiak közt egy patakot,
 Sőt a' megyékből egynek az ősek
 Illy nevet adtak, melly ma is áll.

K. J.

Előbbi rejtvény : 1) A' csillagászok, 's kalendár-készítők. — 2) A' papiros-pénz. — 3) A' kalácsot. — 4) Az ajtóban, szakajtóban és sajtóban.

Figyelmeztetés. Közelítvén a' Pesten tartandó medard-vásár, a' Regélőnek jövő fél évi díjja (6 pengő ft.) vásári alkalmak által legkönnyebben felküldhetik a' kiadó hírcatába.

Szerkezi Róthkrepf Gábor, halpiacz 86. szám.

Nyomt. Trattner-Károlyi, urí utsza 612.